

Βόλος Ιούλιος 2016
Του Σεραφείμ Αθανασίου

« ΚΥΠΡΟΣ: Συγκινητική Αναγνώριση Θυσιών».
« ΕΛΛΑΣ: Ναι μεν, αλλά ας... πρόσεχαν κιόλας».

Πριν μερικές μέρες διάβασα στις εφημερίδες και είδα στο δορυφορικό

Σερ.Αθανασίου

τηλεοπτικό κανάλι της Κύπρου, το ΡΙΚ, την μεγάλη καταστροφή που υπέστη από τη φωτιά το όμορφο αυτό νησί και στην προσπάθεια κατάσβεσής της αρκετοί πολίτες τραυματίστηκαν το δε Πυροσβεστικό Σώμα της Κύπρου είχε δύο νεκρούς Πυροσβέστες οι οποίοι δυστυχώς την ώρα του καθήκοντος καταπλακώθηκαν από ανατραπέν Πυροσβεστικό Όχημα βρίσκοντας το θάνατο.

Θα μου επιτραπεί να αναφερθώ στο τραγικό εκείνο συμβάν.

Εκτάκτως συνήλθε το Υπουργικό Συμβούλιο υπό την Προεδρία του Προέδρου της Κυπριακής

Δημοκρατίας κ. Αναστασιάδη και ομόφωνα αποφάσισε: (Συμβουλευόμαι την εφημερίδα που έχω μπροστά μου).

Ο Νίκος Χριστοδουλίδης-γράφουν οι εφημερίδες-Κυβερνητικός Εκπρόσωπος, δήλωσε στους δημοσιογράφους.

-Οι κηδείες των δύο θυμάτων θα εκτελεστούν δημοσία δαπάνη.

-Επί τριήμερο οι σημαίες όλων των Κυβερνητικών Τμημάτων και Υπηρεσιών να παραμείνουν μεσίστιες.

-Ανακηρύσσονται ήρωες οι δύο πεσόντες και εγκρίνεται απονομή τιμών και παρασήμων στα δύο θύματα σε ειδική τελετή που θα πραγματοποιηθεί στο Προεδρικό Μέγαρο .

-Οι Υπηρεσίες του Υπουργείου Εργασίας ,Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων και του Υπουργείου Υγείας, να παράσχουν κάθε δυνατή στήριξη στις οικογένειες των θυμάτων.

-Εγκρίνεται η καταβολή στις οικογένειες των δύο θυμάτων ,πέραν του ποσού των 167 χιλιάδων ευρώ, που καταβάλλεται από το κράτος ως αποζημίωση με βάση υφιστάμενους σχετικούς κανονισμούς ,ποσού ύψους 95 χιλιάδων ευρώ για τη σύζυγο και για έκαστο τέκνο των θυμάτων.

-Εγκρίνεται η παραχώρηση υποτροφιών από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών Κύπρου σε όλα τα τέκνα των πιο πάνω θυμάτων για σπουδές στην Κύπρο ή στο εξωτερικό, τόσο για προπτυχιακές όσο και για μεταπτυχιακές σπουδές μέχρι και δέκα χιλιάδες ευρώ ανά έτος για κάθε τέκνο από κάθε οικογένεια των πιο πάνω θυμάτων.

-Εγκρίνεται η πρόσληψη και η απασχόληση σε έκτακτη θέση λειτουργού στη Δημόσια Υπηρεσία ενός τέκνου από κάθε οικογένεια των πιο πάνω θυμάτων.

-Εγκρίνεται η παραχώρηση απαλλαγής από τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις του Ανδρέα Αριστοτέλους, υιού του θανόντος Μάριου Αριστοτέλους.

-Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Αναστασιάδης- ανέφερε ο Κυβερνητικός εκπρόσωπος- θα παραστεί ο ίδιος στις κηδείες των δασοπυροσβεστών Μάριου Αριστοτέλους και Ανδρέα Σοφοκλέους.

Αυτά τα πιο πάνω διάβασα σε εφημερίδες, παράλληλα είδα και άκουσα τον ίδιο τον Κυβερνητικό Εκπρόσωπο της Κύπρου να λέει στο ΡΙΚ ότι: εκτός από τα μέτρα αυτά θα ληφθούν και άλλα για τους τραυματίες πολίτες που και εκείνοι είχαν κάποιο ατύχημα στην προσπάθειά τους κατάσβεσης της φωτιάς.

Έτριβα τα μάτια μου και «καθάριζα» τα αυτιά μου για να ακούω καλύτερα τα όσα λεγόντουσαν τα οποία επικροτούσα μπορώ να πω με συγκίνηση σκεπτόμενος πως οι ψυχές εκείνων των ηρώων δασοπυροσβεστών δεν θα αγωνιούν για τις τύχες των παιδιών τους που άφησαν πίσω τους.

Όμως, πέρα από τη συγκίνησή μου για ότι άκουγα και επικροτούσα ως Έλληνας πολίτης, την ώρα κείνη ένοιωθα- και συνεχίζω να νοιώθω- μια μεγάλη στενοχώρια και συνεχή πικρία στα χείλη μου επειδή τέτοιες αποφάσεις στους δικούς μας Ταγούς, στους δικούς μας Κυβερνώντες(και δεν εννοώ τα σημερινά όποια πρόσωπα κυβερνούν τον τόπο, αλλά και για προηγούμενα χρόνια, για πολλές τώρα 10ετίες)ήταν και συνεχίζουν να είναι άγνωστες.

Ούτε καν πέρασαν ή περνούν από τον διαλογισμό τους γιατί- δυστυχώς λυπάμαι που το λέω- δεν υπάρχουν αυτές οι ευαισθησίες δεν υπάρχει στο είναι τους εκείνη η συναισθηματική φόρτιση, εκείνη η συγκίνηση που διακατείχε τον κ. Νίκο Χριστοδουλίδη, Κυβερνητικό Εκπρόσωπο της Κύπρου, ο οποίος την ώρα που διάβαζε τα όσα είχε αποφασίσει πριν λίγο η Κυβέρνηση, έτρεμαν τα χείλη του και τούτο γιατί, οπωσδήποτε γνώριζε ότι όποια και αν ήταν η ηθική ή η οικονομική προσφορά του κράτους στις οικογένειες των θυμάτων, ακόμη και όλα

τα εκατομμύρια του κόσμου να έριχναν στα πόδια συζύγων και ιδιαίτερα παιδιών τους, αυτές οι προσφορές δεν ήταν ανταλλάξιμες με την παρουσία του πατέρα, του όποιου και τελείως πάμπτωχου πατέρα.

Αλλά γιατί εγώ ο απλός Έλληνας πολίτης τα γράφω όλα αυτά?

Τα λέω και τα γράφω φίλοι μου γιατί και εδώ στην Ελλάδα έχουμε τέτοια θύματα εν τη εκτελέσει των καθηκόντων τους: στο Στρατό μας ,στην Αεροπορία μας, στο Πυροσβεστικό μας Σώμα και στην Αστυνομία μας.

Είμαι 92 χρονών και με τη δύναμη του Θεού σέρνω ακόμη τα πόδια μου. Τα 33μου χρόνια (1945-1978)τα πέρασα μέσα στο Σώμα της Χωροφυλακής και πολλά τα θύματα των συναδέλφων μου και επί των δικών μου ημερών. Ποτέ μα ποτέ δε θυμάμαι κάποια Κρατική ευαισθησία για κανένα από αυτά.

Μου έρχεται στο νου ένα γεγονός που συνέβη στη 10ετία του 50 στην πόλη της Ρόδου στην οποία υπηρετούσα.

Κάποιος άγαμος συνάδελφός μου μία ώρα προ ή μετά την εκτέλεση των όποιων υπηρεσιακών του καθηκόντων, δεν θυμάμαι ακριβώς, με φίλο του, στο Μανδράκι της Ρόδου, (Παραλιακή Λεωφόρος) έπινε τον καφέ του και υπέστη καρδιακή προσβολή.

Ενημερώθηκαν οι γονείς του, νομίζω στην Πελοπόννησο, ήρθαν στη Ρόδο για να παραλάβουν τον θανόντα γιό τους. Ήρθαν θυμάμαι ξανά ύστερα από ένα μικρό χρονικό διάστημα γιατί προφανώς τους είχε ζητήσει η υπηρεσία και κάποιο πρωινό η μάνα του θανόντος στα σκαλοπάτια του Α΄ Αστυνομικού Τμήματος, εκεί που υπηρετούσε ο γιός της, έκλαιγε και καταριόταν τους όποιους αρμόδιους επειδή της έλεγαν ότι ίσως να μη πάρει και σύνταξη επειδή ο γιός της είχε λίγα χρόνια που υπηρετούσε στο Σώμα και όταν επήλθε το μοιραίο βρισκόταν εκτός υπηρεσίας.

Το καλοκαίρι του 2013 από αναρχικά στοιχεία δολοφονήθηκε ο Αρχιφύλακας Γιώργος Ανδρουτσόπουλος πατέρας τριών μικρών παιδιών. Τότε θυμάμαι το Σωματείο Αστυνομικών ειδικών φρουρών έκανε μια έγγραφη διαμαρτυρία γιατί το Κράτος δεν εφαρμόζει κάποιες διατάξεις ευεργετικών νόμων προκειμένου να προσληφθεί στην αστυνομία η σύζυγος του δολοφονηθέντος που ήταν και μητέρα τριών παιδιών.

Ανάκατα και όπως μου έρχονται στο νου τα γράφω, δυστυχώς όμως έγιναν και, δεν θυμάμαι κανένα κράτος, κανένα μεγάλο και τρανό πολιτικό να πάρει θέση και κάποια απόφαση προκειμένου αυτή να

γραφτεί στην ιστορία σαν ένα μεγάλο γεγονός για το οποίο το κράτος ενδιαφέρθηκε και έδειξε ή να δείξει το καλό-αν υπάρχει τέτοιο-ανθρώπινό του πρόσωπο.

Στην Αθήνα κάποιο χρόνο και από σφαίρες Καλάζνικοφ άφησαν την τελευταία τους πνοή δυο 20άχρονα παλικάρια της ομάδας ΔΙΑΣ, ήταν ο Γιώργος Σκυλογιάννης και ο Γιάννης Ευαγγελινέλης.

Τον Νοέμβριο του 2003 έναν άλλο ΖΗΤΑ, τα Καλαζνικοφ τον έστειλαν οριζόντιο στη χαροκαμένη μάνα του.

Τον Δεκέμβριο του 2005 τα μυαλά του Χωροφύλακα Σομπόνη Κων/νου, Φρουρού Τραπεζών, τινάχτηκαν στον αέρα από ένα ισοβίτη ληστή τραπεζών, επειδή δεν τον άφησε ο Σαμπάνης να λύσει το οικονομικό του πρόβλημα κάνοντας τη μπάζα του από την τράπεζα που εκείνος ήταν υπεύθυνος για τη φρούρησή του.

Το 2009 μαθητές Αστυνομικής Σχολής σε μια περιπολία τους κακοποιά στοιχεία τους ξάπλωσαν φαρδιά πλατιά στο έδαφος και μια 19άχρονη αστυνομικός που λίγους μήνες μόνο υπηρετούσε στο Σώμα, νομίζω ότι έχει μείνει παράλυτη .

Το 2010 ο Υπασπιστής του Υπουργού Δημόσιας Τάξης Συνταγματάρχης Βασιλάκης Γιώργος με εκρηκτικό μηχανισμό μέσα στο γραφείο του τινάχτηκε στον αέρα και πήγε να συναντήσει τους άλλους συναδέλφους του σε μικρότερο βαθμό που και εκείνοι το ίδιο καθήκον εκτελούσαν.

Κατά μήνα Ιούλιο του περασμένου χρόνου (2015) ο 37χρονος Αρχιφύλακας Καραπαναγιώτης Γιώργος πατέρας δυο μικρών παιδιών οδηγός ενός «σαράβαλου»- όπως έλεγαν οι συνάδελφοί του- υπηρεσιακού αυτοκινήτου και σε διατεταγμένη υπηρεσία, στη Λεωφόρο Βόλου-Νέας Αγχιάλου, αντί προσφοράς μόνο της, εκ καθήκοντος, υπηρεσίας του και πριν προλάβει να προσφέρει αυτή, κομματιάστηκε ολόκληρος πάνω στην ασφαλτο, αφήνοντας σύζυγο και τέκνα στους- όπως συνηθίζεται να λέμε- πέντε δρόμους.

Ίδιες και απaráλλαχτες οι περιπτώσεις βιαίου θανάτου Καραπαναγιώτη Γιώργου Αστυνομικού Βόλου και των δύο δασοφυροσβεστών της Κύπρου. Σε διατεταγμένη υπηρεσία και οι τρεις και πηγαίνοντας σε αυτή, τους σκότωσαν τα υπηρεσιακά αυτοκίνητα που οδηγούσαν οι ίδιοι.

Τι έκανε η πολιτεία γι' αυτούς ? Για τους μεν δυο δασοφυροσβέστες διαβάσατε πιο πάνω τι πρόσφερε στις οικογένειές τους η Κυβέρνηση της Κύπρου, για δε τον αστυνομικό Καραπαναγιώτη του Αστυνομικού Τμήματος Βόλου και τόσους άλλους ανά την Ελλάδα συναδέλφων του

που πέφτουν από Καλάζνικοφ ή άλλων βίαιων αιτίων εγώ τουλάχιστον ποτέ δε διάβασα αλλά ούτε και άκουσα από ραδιόφωνο ή τηλεοπτικό κανάλι για καμιά έκτακτη (ούτε δυστυχώς και τακτική) συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου Ελληνικής Κυβέρνησης και σε βάθος προς τα πίσω χρόνων για λήψη ευαίσθητων αποφάσεων και προσφοράς σε χήρες και ορφανά, όχι βέβαια τόσων χρημάτων που πρόσφερε στις οικογένειες των δασοπυροσβεστών η κυβέρνηση Κύπρου, αλλά ούτε και λήψη απόφασης για μια επίσκεψη Ανωτάτων Πολιτικών Αρχόντων σε χήρες, ορφανά και μαυροφορεμένες μάνες.

Είναι όμως αλήθεια πως Αρχηγοί, Υπαρχηγοί, λοιποί Στρατηγοί ή έτεροι Ανώτατοι ή κατώτεροι Αξιωματικοί των Σωμάτων Ασφαλείας και γενικά του Στρατού όλων των κλάδων καθώς και οι μικροί σε βαθμό συνάδελφοι συμπαρίστανται πάντοτε σε τέτοιες συμφορές αλλά η ηθική εκείνη συμπαράσταση δεν φτάνει και δεν μπορεί να επιλύσει προβλήματα επιβίωσης οικογενειών μια που και οι ίδιοι στο ίδιο υπηρεσιακό τηγάνι τηγανίζονται ,χωρίς οικονομικές αρμοδιότητες γιατί εκείνες είναι , όπως συνήθως λέμε, αλλουνού Παπά Ευαγγέλιο.

Πριν λίγες μέρες εδώ στο Βόλο έγινε η κηδεία ενός νεότατου χαρισματικού Ανωτάτου Αξιωματικού της Αεροπορίας Στρατού, του 52διάχρονου Ταξίαρχου Δάρρα Αντωνίου ο οποίος παλαιότερα ως Διοικητής υπηρετούσε στη μονάδα Στεφανοβικείου και προαχθείς σε Ταξίαρχο μετετέθη στο Γ.Ε.Σ., στην Αθήνα.

Με την προαγωγή του η σύζυγός του με τα τρία του παιδιά έμειναν στο Βόλο ενώ εκείνος-κατά πληροφορίες- πηγαινοερχόταν στη νέα του θέση με τα πολύ περισσότερο αυξημένα καθήκοντά του.

Δυστυχώς ο χαρισματικός, αγαπητός σε υφισταμένους και προϊσταμένους και πολύξενος Αξιωματικός, που τις ξένες γλώσσες τις χειριζόταν όπως και τη Μητρική του, απόφοιτος Σχολής Πολέμου, Πιλότος με χιλιάδες ώρες πτήσης και πτυχιούχος πολλών Στρατιωτικών Σχολών, στην υπηρεσία του που βρίσκεται στην Αθήνα κάποια μέρα υπέστη καρδιακή προσβολή και μετεφέρθη νεκρός στο Βόλο όπου έγινε η κηδεία του στην οποία παραβρέθηκαν εκατοντάδες πολίτες και όλη η Στρατιωτική Ηγεσία των ενόπλων μας δυνάμεων και των Αστυνομικών Αρχών Μαγνησίας καθώς επίσης και τα Διοικητικά Συμβούλια και πλήθος Αποστράτων των συνδέσμων Στρατού και Αστυνομίας .

Όμως και σε αυτή την κηδεία ενός Ανωτάτου εν ενεργεία Αξιωματικού η Κυβέρνηση έδειξε την αδιαφορία της. Κανένα μα κανένα πολιτικό πρόσωπο δεν έκανε την εμφάνισή του στον Άγιο Νικόλαο.

Ένας αρμόδιος για το στράτευμα Υπουργός έστειλε κάποιο στεφάνη και με αυτό νομίζει πως βγήκε από την υποχρέωση.

Αναφέρθηκα σε μερικά θύματα του Αστυνομικού Σώματος και τούτο γιατί σκέφτηκα πως ο φίλος μου ο «Ταχυδρόμος» και η καλή μου φιλενάδα η «Ροδιακή» ίσως να μη έχουν πλεόνασμα χώρου για φιλοξενία ενός μεγαλύτερου κειμένου γιατί αν δεν υπήρχε αυτό το ενδεχόμενο είναι τόσα τα θύματα που μπορούσα να γράψω ώστε να μη έχει τελειωμό η πενιχρή μου αλλά διαμαρτυρόμενη γραφή μου.

Και είναι διαμαρτυρόμενη επειδή δεν θυμάμαι να συνέβη και εδώ στη δική μας Χώρα ένα τέτοιο ευαίσθητο σαν της Κύπρου, γεγονός.

Ποτέ και για κανένα δεν συνεδρίασε εκτάκτως όπως πιο πάνω αναφέρω το όποιο Υπουργικό Συμβούλιο εδώ και εβδομήντα τόσα χρόνια και να πάρει τέτοιες γενναίες συγκινητικές αποφάσεις, πριν ει ακόμη ενταφιαστούν τα θύματα του καθήκοντος.

Με τρεμάμενη φωνή ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος Κύπρου ανακοίνωνε πως σύσσωμο το Υπουργικό Συμβούλιο θα παραστεί στις κηδείες των θυμάτων με επικεφαλής τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Εδώ οι δικοί μας θα περιοριστούν σε λίγα λόγια παρηγοριάς, θα κάνει ίσως και την εμφάνισή του κάποιος εκπρόσωπος πολιτικών Ιθυνότων και αυτός πηγαίνοντας θα κοιτάζει- και δήθεν αδιάφορα- αν τον παίρνει καλά ο φακός των καναλιών για να δει αργότερα τη φάτσα του καθισμένος αναπαυτικά στην πολυθρόνα του και αυτό είναι όλο. Από εκεί και πέρα δυστυχώς αρχίζει ο Γολγοθάς των ορφανών χωρίς ευεργετικές αποφάσεις με ίσως ως πούμε ελάχιστα ψίχουλα. Είμαστε άξιοι ης τύχης μας.

Φίλοι της Κύπρου, σας θαυμάζω, σας αγαπώ και στον πολιτικό σας κόσμο (Κυβέρνηση και Αντιπολίτευση) πρέπει πολλά ΕΥΓΕ και πολλά, πολλά θερμά συγχαρητήρια!!!

Να είστε καλά, από την Ελλάδα της μεγάλης κρίσης και θυσίας όλων των Ελλήνων πολιτών.